

Frásøgn um nærum druknivanlukkur

Hetta er so seinni partur, sum verður skrivaður fyra ár seinni tann 26. apríl 1926. Her eru frásagnir um tilburðir, sum eins væl kundu enda sum druknivanlukkur, men sum kortini endaðu væl

Mit navn er Edvard Mortensen. Jeg havde tilbragt min tid fra 4. august 1922 til 11. september 1924 som patient paa forskellige hospitaler i Danmark. Min sygdom bestod i spandolittis (tuberklar) i ryggen. Det er en kedelig sygdom, for den, som har faaet den, bliver for det meste aldrig rask igen. Men man kan dog komme til at leve et langt liv med denne sygdom som halvvejs invalid Jeg er nemlig saaledes tilredt af denne sygdom, at jeg kan ikke gaa oppe uden med bandage, og det er et meget trist liv.

Jeg bor i Trangisvaag paa Suderø. Bygden, som strækker sig langs med den skønne Trangisvaagfjord, der er en dansk mil, 7-8 km, lang, har den skønneste beliggenhed og er den skønneste plet, man kan tænke sig paa jorden. Der løber en bæk lige ned fra fjeldet og ud i søen. Den kaldes Drangará. Den løber lige ved siden af mit hjem, og et kort stykke fra mit hjem ligger købmand Nolsøes Fisketørringsplads med en lang træbro ud i søen, hvor der er saa dybt vand, at skibe paa 400 tons kan flyde der fuldt lastede, om det saa er lavvande. Dernede gaar børnene ofte og leger.

Um Th. P. Nolsøe

Her kann skoytast uppí, at hesin handil varð stovnaður í 1890 av H.P. Sørensen, og varð yvirtikin av Th. P. Nolsøe í 1902. Umframt handil hevði hann í 1918 tríggar sluppir og tveir motorbátar. Hesa tíðina útflutti handilin árliga 4-600 skippund av klippfiski og 400 skippund av saltfiski.

Aftaná, at Fylking var stovnað í 1915 gjørdu arbeiðsgevarar á Tvøroyri í 1918 av at stovna eitt arbeiðsgevarafelag. Í fyrsti nevndini vóru valdir Richard B. Thomsen, N. P.Mortensen og Th. P. Nolsøe.

Nýggja felagið vendi sær beinanvegin til Enigheden, sum Fylking fyrst varð kallað at biðja um sáttmála fyri at fáa skipaði viðurskipti millum partarnar.

Bróðursonurin mundi drukna

Saaledes var det ogsaa en sommersøndag i 1925. Jeg sad hjemme og drak min formiddagskaffe sammen med min hustru,

da jeg hørte nogle raab. Jeg rejste mig og gik ud i døren. Da hørte jeg, at det var min nabos søn, en knapt ni aar gamle dreng, der kaldte efter hjælp. Da jeg spurgte ham, hvad der var i vejen, kunde jeg forstaa af hans graadkvalte stemme, at det var min brodersøn Jens, en 9 aar gammel dreng, der var faldet i søen nede paa Nolsøes bro. Da jeg paa grund af min sygdom ikke kunde være i stand til at redde ham, kunde jeg kun udstøde et kraftigt raab: "Jens drukner", hvorved min broder Viggo, der bor i samme hjem som jeg, og lige havde lagt sig til at sove, vaagnede og sprang ud af sengen. Han havde nemlig hørt, hvad jeg raabte og var fuldstændig klar over, hvad der var i vejen. Han løb af sted kun iført benklæder. Jeg løb saa godt jeg kunde bagefter, og da jeg kom ned paa broen, saa jeg lige min broder, der uden at tænke paa følgerne, kastede sig hovedkuls i søen. Han er en af de bedste svømmede vi har, men forpustet af løbet, som han var, tabte han vejret, da han kom saa hovedkuls i vandet. Til min ubeskrivelige skræk saa jeg, at min broder og med sin søn i armene gik til bunds, og i den frygtelige fortvivelse, jeg da kom i, saa var jeg lige ved at styrte mig i søen. Men takket være Gud, som alt gør godt, blev jeg forhindret deri ved, at min svigerfader med sin i saadanne situationen aldrig svigtende koldblodighed kom til stede og raabte: "Vær rolig Edvard, der er ingen ulykke sket." Ved hans manøvreren med en motorbaad, der laa ved broen, lykkedes det min broder med sin søn i armen at faa fat i baadens ror med den frie haand, hvorved min svigerfader tilligemed den tililende Hans Mohr Mortensens hjælp fik halet baade min broder og hans søn op af vandet.

Drengen var blevet helt blaa i ansigtet, og alle hans lemmer var næsten helt stive. Men takket være Gud lykkedes det at tænde livet i ham igen ved det ihærdige arbejde, der blev udført. Da doktoren kom til, var drengen kommen til sungs og laa pakket ind i varme tæpper. Doktoren gav drengen et par indsprøjtninger, der kvikkede ham helt op. Doktor Jørgensen roste i høje toner arbejdet, som var foretaget.

Pakkhús, brúgv og fiskastykki hjá Th. P. Nolsøe. Brúgvin hevur verið stuttlig hjá børnum á spæla á, men hon hevur verið vandamikil, sum Edvard eisini greiðir frá

Kaptajn Jens Mortensen paa Hvidenæs var ogsaa tilstede, og han foretog nogle meget vigtige gnidninger, hvorved han fik drengen til at kaste op, hvorefter der efter et øjebliks arbejde ikke var mere vand i ham. Efter otte dages forløb var lille Jens, Gud ske lov, helt rask igen og kunde komme ud og lege med sin virkelige redningsmand, den lille ni-aarige Johan Joensen igen. De to kammerater var uadskillelige efter den dag og er de bedste venner af jorden.

Hans Mohr Mortensen búði húsinum á Tanganum, har Marjun Smith býr ídag, í eystara endanum á húsinum. Jens Mortensen, var vanliga nevndur Jens á Hvitanesi. Hann var skipari á Smirli í nógv ár. Johan Joensen búði alt lívið á Tanganum, men hevði handil á Tvøroyri, var vanliga kallaður Johan hjá John á Hamri, her suðuri verður staðarnavnið úttalað á Havri.

Jens, drongurin, sum varð bjargaður, flutti seinni til Íslands

Svágurin mundi drukna

Saaledes var det engang for mange aar siden, at min hustru, der dengang arbejdede hos købmand Nolsøe med at tørre fisk, da lige med et hørte et skrig fra et barn og til sin skræk opdagede, at hendes lille knapt 3 aar gamle broder var faldet i søen fra broen, der førte ud over søen. Da hun kom der ned paa broen

Handilin á Hvitanesi, Tvøroyri hjá Napoleon Mortensen, sum var skyldmaður Gerdu

var broderen lige i færd med at synke. Men til alt Guds held lykkedes det hende at faa fast i drengens haar og derved at holde ham oppe, so hovedet var over vandet, til der kom hjælp til. Det var en frygtelig tilstand for hende at se sin broder hængende der efter haaret halvdød af det vand, han havde synket ned i sig. Men heldigvis fik han ingen skade af denne ulykkelige dukkert, som paa et haar nær havde kostet ham livet.

Mundi sjálvur drukna fleiri ferðir

Saaledes kan jeg huske engang, da jeg selv kun var en 13 aars knægt, at jeg og fem andre drenge var roet ombord i en kutter, der kom hjem fra fiskeri. Det var første pinsedag, og da vi kom paa siden af kutteren, og jeg som sad forrest i baaden maatte tage fat i rælingen, kom der et kraftigt vindkast og tog fat

i baaden, hvorved jeg i forvirring slap mit tag i rælingen og gik paa hovedet ned i bølgerne. Men heldigvis blev jeg hurtigt taget op igen, og slap heldigt fra det med en forsvarlig dukkert midt paa fjorden. Men det var en god lærepenge til en anden gang at være mere forsigtig.

En anden gang kan jeg huske, da jeg kun var 10 aar gammel, at jeg sammen med nogle andre drenge legede nede paa Hvidenæs broen og var saa uheldig at falde i søen. Jeg laa og flød paa vandet og var lige begyndt at synke, da Ole i Skorte, som er matros ombord paa Færingen, som laa ved broen og lastede klipfisk fik øje paa mig og sprang i søen fra skibets ræling og svømmede ind til mig og tog mig op af vandet igen.

Da var der en gammel mand fra Trangisvaag, der gav mig nogle forsvarlige klø for min uforsigtighed.